

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง ข้อหารือเพิ่มเติมเกี่ยวกับเงินรายได้ของมหาวิทยาลัยที่ไม่ต้องนำส่ง
กระทรวงการคลังตามกฎหมายว่าด้วยเงินคงคลังและกฎหมาย
ว่าด้วยวิธีการงบประมาณ

กระทรวงการคลัง ได้มีหนังสือที่ กค ๐๔๐๙.๓/๘๘๙๑ ลงวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๖ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า ตามที่สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้แจ้งผลการพิจารณาของคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง เงินรายได้ของมหาวิทยาลัยที่ไม่ต้องนำส่ง กระทรวงการคลังตามกฎหมายว่าด้วยเงินคงคลังและกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณว่า เบี้ยปรับที่เกิดจากการผิดสัญญาการศึกษา และเบี้ยปรับที่เกิดจากการผิดสัญญาการซื้อขายสินค้าหรือจ้างทำของที่ดำเนินการโดยใช้เงินงบประมาณ หากเกิดขึ้นก่อนพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ ใช้บังคับ เป็นรายได้ของมหาวิทยาลัยที่ต้องนำส่งกระทรวงการคลังตามมาตรา ๑๑ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พ.ศ. ๒๕๔๑ แต่หากเกิดขึ้นภายหลังพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ ใช้บังคับ เป็นรายได้ของมหาวิทยาลัยที่ไม่ต้องนำส่งกระทรวงการคลัง ตามมาตรา ๕๙ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ นั้น

กระทรวงการคลังพิจารณาแล้ว เห็นว่า โดยที่พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๗๐ บัญญัติให้บรรดากฎหมาย ข้อบังคับ ระเบียบ ประกาศ และคำสั่งที่เกี่ยวกับการศึกษา ศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรมซึ่งใช้บังคับอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ยังคงใช้บังคับต่อไปจนกว่าจะได้มีการดำเนินการปรับปรุงแก้ไขตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งมีผลทำให้มาตรา ๕๙ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ มิได้มีผลบังคับใช้ทันที ต้องมีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายของแต่ละมหาวิทยาลัยให้เป็นไปตามมาตรา ๕๙ วรรคสาม ดังกล่าวเสียก่อน ซึ่งเมื่อพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๑ วรรคสาม กำหนดให้เบี้ยปรับที่เกิดจากการผิดสัญญาการศึกษา และเบี้ยปรับที่เกิดจากการผิดสัญญาซื้อขายสินค้าหรือสัญญาจ้างทำของที่ดำเนินการโดยใช้เงินงบประมาณ ไม่เป็นรายได้ของมหาวิทยาลัย และต้องนำส่งกระทรวงการคลังเป็นรายได้แผ่นดิน และบทบัญญัติดังกล่าวยังคงมีผลบังคับใช้ต่อไปจนกว่าจะมีการแก้ไขให้เป็นไปตามมาตรา ๕๙ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่กำหนดให้เบี้ยปรับดังกล่าวเป็นรายได้ของมหาวิทยาลัยที่ไม่ต้องนำส่งกระทรวงการคลัง ซึ่ง กระทรวงการคลังเห็นว่า กรณีนี้เป็นปัญหาข้อกฎหมาย จึงขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาวินิจฉัยอีกครั้งหนึ่งว่า บทเฉพาะกาลมาตรา

๗๐ แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ จะมีผลทำให้บทบัญญัติมาตรา ๑๑ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พ.ศ. ๒๕๔๑ เรื่องเงินเบี้ยปรับที่เกิดจากการผิดสัญญาการศึกษา และเบี้ยปรับที่เกิดจากการผิดสัญญาการซื้อทรัพย์สินหรือสัญญาจ้างทำของที่ดำเนินการโดยใช้เงินงบประมาณ ต้องนำส่งกระทรวงการคลังเป็นรายได้แผ่นดิน ยังคงมีผลบังคับใช้ต่อไปจนกว่าจะมีการแก้ไขกฎหมายให้เป็นไปตามบทบัญญัติมาตรา ๕๙ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ หรือไม่ อย่างไร

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๘) ได้พิจารณาข้อหาดังกล่าว โดยมีผู้แทนกระทรวงการคลัง (กรมบัญชีกลาง) และผู้แทนทบวงมหาวิทยาลัย (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์) เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว มีความเห็นว่า บทเฉพาะกาลมาตรา ๗๐^๑ แห่งพระราชบัญญัติการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๒ กำหนดให้บรรดากฎหมาย กฎ ข้อบังคับ ระเบียบ ประกาศ และคำสั่งเกี่ยวกับการศึกษา ศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม ยังคงใช้บังคับต่อไป จนกว่าจะได้มีการปรับปรุงแก้ไขตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติ^๒ ซึ่งต้องไม่เกินห้าปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เป็นมาตรการรองรับให้บรรดากฎหมายเกี่ยวกับการศึกษาฯ ที่ใช้บังคับอยู่ ให้ใช้บังคับต่อไปได้ บทบัญญัติในบทเฉพาะกาลจึงเป็นมาตรการรองรับให้กฎหมายเก่าใช้บังคับได้ต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับหลักการในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ เพราะพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ เป็นกฎหมายแม่บท^๓ ในการบริหารจัดการการศึกษาให้สอดคล้องกับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ดังที่มาตรา ๓^๔ แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ กำหนดว่า บรรดากฎหมายในส่วนที่ได้บัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน ประกอบกับเมื่อพิจารณามาตราอื่น ๆ ของบทเฉพาะกาลแห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ แล้ว ไม่ได้มีการกำหนดให้นำมาตรา ๕๙ วรรคสาม^๕ แห่ง

^๑ มาตรา ๗๐ บรรดาบทกฎหมาย กฎ ข้อบังคับ ระเบียบ ประกาศ และคำสั่งเกี่ยวกับการศึกษา ศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม ที่ใช้บังคับอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ยังคงใช้บังคับต่อไปจนกว่าจะได้มีการดำเนินการปรับปรุงแก้ไขตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งต้องไม่เกินห้าปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

^๒ เหตุผลท้ายพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ คือ โดยที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยกำหนดให้รัฐต้องจัดการศึกษาอบรม และสนับสนุนให้เอกชนจัดการศึกษาอบรมให้เกิดความรู้ คู่คุณธรรม จัดให้มีกฎหมายเกี่ยวกับการศึกษาแห่งชาติ... ดังนั้น จึงสมควรมีกฎหมายว่าด้วยการศึกษาแห่งชาติ เพื่อเป็นกฎหมายแม่บทในการบริหารจัดการการศึกษาอบรมให้สอดคล้องกับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

^๓ มาตรา ๓ บรรดาบทกฎหมาย กฎ ข้อบังคับ ระเบียบ ประกาศ และคำสั่งอื่นในส่วนที่ได้บัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน

^๔ มาตรา ๕๙ ๑๓๑

๑๓๑

บรรดารายได้และผลประโยชน์ของสถานศึกษาของรัฐที่เป็นนิติบุคคล รวมทั้งผลประโยชน์ที่เกิดจากที่ราชพัสดุ เบี้ยปรับที่เกิดจากการผิดสัญญาการศึกษา และเบี้ยปรับที่เกิดจากการผิดสัญญาการซื้อ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาใช้บังคับแต่อย่างใด เมื่อมาตรา ๑๑ วรรคสาม^๕ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พ.ศ. ๒๕๔๑ ขัดกับมาตรา ๕๙ วรรคสาม^๖ แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ จึงต้องนำมาตรา ๕๙ วรรคสาม^๗ แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาใช้บังคับ เบี่ยงปรับดังกล่าวจึงเป็นรายได้ของมหาวิทยาลัยที่ไม่ต้องนำส่งกระทรวงการคลังตามกฎหมายว่าด้วยเงินคงคลังและกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ

พริทีย์ จาละ
(นางสาวพริทีย์ จาละ)
รองเลขาธิการฯ

รักษาราชการแทน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
ตุลาคม ๒๕๕๖

ทรัพย์สินหรือจ้างทำของที่ดำเนินการโดยใช้เงินงบประมาณ ไม่เป็นรายได้ที่ต้องนำส่งกระทรวงการคลังตามกฎหมายว่าด้วยเงินคงคลังและกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ

ฯลฯ

ฯลฯ

^๕ มาตรา ๑๑ ฯลฯ

ฯลฯ

รายได้ของมหาวิทยาลัยรวมทั้งเบี่ยงปรับที่เกิดจากการดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของมหาวิทยาลัยไม่เป็นรายได้ที่ต้องนำส่งกระทรวงการคลังตามกฎหมายว่าด้วยเงินคงคลังและกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ เว้นแต่เบี่ยงปรับที่เกิดจากการผลิตสัญญาการศึกษาและเบี่ยงปรับที่เกิดจากการผลิตสัญญาซื้อทรัพย์สินหรือสัญญาจ้างทำของที่ดำเนินการโดยใช้เงินงบประมาณ

^๖ โปรดดูเชิงอรรถที่ ๔, ข้างต้น

^๗ โปรดดูเชิงอรรถที่ ๔, ข้างต้น